

Stopy

DUBEN 2021

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

PŘEČTĚTE SI:

- o proměnách farní zahrady
- o kruté zimě v r. 1929
- o tom, jak Bůh působí v životě Markéty Schichové
- o zřejmě nejslavnějším mníšeckém rodákovi, biskupu Doubravovi
- o tom, co řeší ekonomická rada
- o tom, jak naše farnost hospodaří

Farní zahrada

Milí farníci,

Kdo navštěvujete pravidelně farní zahradu, určitě neuniklo Vaší pozornosti, že minulý rok se na zahradě pořad něco stavělo, rekonstruovalo, sázelo. Vybudovala se tak nová dřevěná terasa, upravilo se posezení u ohniště, udělal se nový kompostér a přibýlo také nové mobilní venkovní jeviště.

To vše by nebylo možné bez finanční podpory. Úspěšně se nám podařilo získat grant od nadace VIA a České spořitelny z programu „Dokážeme víc“. Celkově jsme tak do zahrady investovali kolem 150 000,- Kč, kde většinu tvořily právě prostředky z grantu.

Nejvíce nákladů bylo spojených s vybudováním dřevěné terasy. Celé to podloží bylo nutné upravit, odizolovat a upevnit opěrnou zídou pro sousední kamennou zeď, které hrozilo zhroucení.

Hodně prací jsme si ale udělali sami, svépomocí, a ušetřili tak náklady. Spoustu těžké práce a financí jsme ušetřili také díky firmě pana Kejře, kterému bych touto cestou rád poděkoval. Také bych rád poděkoval všem členům farnosti, členům Oázy a spolků Ro-rejs a všem, kteří pomohli svou prací na zahradě. Děkuji.

Proč investujeme do zahrady?

Farní zahrada je jedno překrásné místo, taková oáza klidu v centru města. Je to místo, kde se mnozí z nás rádi setkáváme, kde si dáme zmrzlinu a necháváme své děti pohrát si spolu. Místo, kde se odehrávají krásné kulturní akce pro rodiny. Je to místo, kde se buduje i ta naše komunita. Kde se upevňují naše vztahy. Je to prostor nás všech.

Na farní zahradě se během minulých let udělal pořádný kus práce. Postupně se zrekonstruovala farní budova, pracuje se na dokončení klubovny, vysázely se nové keře a stromy. A já si moc přeji, aby i to, co se dokončilo minulý rok, sloužilo všem. Aby farní kapela měla kde zkoušet, aby si děti užily ohniště při opékání buřtů a aby mobilní jeviště dobře sloužilo divadelníkům a kapelám.

Na jaře nás na zahradě čeká pravidelný jarní úklid, sázení dalších keřů a květin, dokončení hrubých prací v klubovně a určitě

chceme vymyslet nějaké to posezení s dobrou kávičkou na terase. Myslím si, že tento rok nebude moc jiný než ten minulý s ohledem na omezené možnosti setkávání. Ale já věřím, že to nějak dopadne, a budu rád, když se na farní zahradě společně znova potkáme. Budu se těšit.

Maroš Palidrab

My tři králové...

Do letošního tříkrálového kole-dování zasáhla pandemie a v sou-vislosti s ní přijatá opatření. Vzhledem ke zhoršení situace a celostátnímu zpřísnění restrikcí, rozhodlo vedení Charity Česká re-publika, že koledníci do ulic nevy-jdou. Koleda se přestěhovala do online prostředí.

Mníšečtí koledníci zazpívali a popřáli alespoň prostřednictvím

videa umístěného na facebooku města. Dárci mohli přispět na Tří-králový sbírkový účet: 66008822/0800 „mníšecký“ vari-abilní symbol 77701922. Pokud dárci zadali tento variabilní sym-bol, vrátí se nám po ukončení sbírky – letos byla prodloužena do 30. 4. – 65 % zpátky na projekty naší farnosti.

Až do konce ledna byly umís-těny bílé plastové kasičky s em-blémem Charity České republiky v lékárně U Matky Boží, v kostele sv. Václava a při bohoslužbách byly také k dispozici v kostele v Líšnici a v Kytíně. Štědrí dárci do nich věnovali celkem 13 252 Kč. Děkujeme!

Už tradičně používáme zís-kané peníze na podporu sociálně potřebným. Hradíme kroužky a školní potřeby maminkám samo-živitelkám, přispíváme na léky a jiné potřeby lidem v tíživé situaci, na rehabilitační pobyt postiže-ného chlapce, atd.

Peníze jsou jistě velmi důležité, abychom mohli pomáhat, ale to setkávání, to požehnání domo-vům, které děti – koledníci rozná-šejí, letos hodně chybělo.

Je zajímavé, kolik věcí člověk bere jako samozřejmost. Tak snad si budeme mnoha darů více vážit.

K+M+B+2021 !

Monika Umlášková

Zpráva o tříkrálové sbírce v lékárně U Matky Boží

Když jsem připravovala pro Moniku Umláškovou další várku paragonů z lékárny do vyúčtování Tříkrálové sbírky, došlo mi, že účetnictví nám sedí, ale nikde vlastně nejsou zaznamenané pří-běhy a osudy lidí, kterým společně díky sbírce pomáháme. Tak jsem připravila takový krátký náhled, co jsme díky sbírce mohli:

Už několik let podporujeme početnou rodinu s těžce nemocnou holčičkou, přispíváme jí na vý-živu, kterou potřebuje, ale pojiš-ťovna ji hradí jen částečně. Také pravidelně pomáháme příspěvkem na pleny rodině s nemocným chlapcem. Pleny sice pojišťovna hradí, ale hoch jich spotřebuje mnohem víc a musí se dokupovat. A stejně tak pravidelně se spo-lečně snažíme zmírnit dopad ne-smyslného nastavení zdravotní

péče, kdy ve chvíli, kdy máte ne-mocného nebo umírajícího paci-enta doma, musíte platit spoustu věcí (např. infuze nebo některé léky na bolesti atd), které nemoc-nicím a ústavům na stejného paci-enta hradí zdravotní pojišťovny. Další z našich pravidelných kli-entů jsou dvě osmdesátileté sta-řenky, které zůstaly samy na péči o nemohoucí syny a každý nákup v lékárně je pro ně finančně ná-ročný. Asi největší položka, kte-rou jsme hradili, byly nástavce do dýchacího přístroje (!) pro těžce nemocnou paní. Nebylo možné dořešit, jak to udělat, aby takové malé čudlíky, bez kterých ten pří-stroj nefunguje, zaplatila pojiš-ťovna a paní mohla dál být doma (při pobytu v nemocnici samozře-jmě opět není problém). Poslední položkou byla pomoc v situacích,

kdy pacienti zjevně neměli na léky a vybírali, které si mohou vzít teď a které až později.

Pořád jsme v kontaktu se sestřičkami z domácí péče, mní-šeckými lékaři i se sociálním pra-covníkem na úřadě, některým pa-cientům se nám povedlo po-mocť vyřídit příspěvek, na který měli nárok a třeba se báli požádat, nebo zařídit pobyt v penzionu pro seniory.

Chtěla bych moc poděkovat všem dárcům jménem pacientů, kterým peníze ze sbírky pomohly, a chtěla bych všechny dárce ujis-tit, že si naši pacienti jejich po-moci opravdu váží.

*J. Ptáčková, Lékárna U Matky Boží
Mníšek*

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

Od mládí se mne dotýká verš žalmu: I když půjdu temnotou rokle (někde dokonce „roklí šeré smrti“), nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi Ty, Tvá berle a Tvá hůl mne potěšují (ty jsou má útěcha).

Jsou chvíle, kdy právě toto potřebuji slyšet, kdy mi není právě lehké – a tahle slova zazní od ol-táře. Hospodin ví, kdy a jak potřebujeme být povzbuzeni... A někdy nestačí slova. Pro nezapomenutelnou zkušenost jsem si musela dojít tak trochu za hranice mé běžné reality.

Už to, že jsem kývla na nabídku cesty do Santiaga de Compostela, bylo pro mne zvláštní. Ale váhala jsem dlouho a přihlásila se pozdě, zbylo na mne místo náhradníka, kdyby někdo nemohl, takže jsem nejen netrénovala dlouhé pochody, ale i pořádné boty jsem zakoupila až na poslední chvíli. Vždyť jsem měla jiné starosti: hektické období příprav na svatbu naší první dcery. Svatba se konala sice v parném létě, ale ten jediný den dokonale propršel a byla i

zima. Odlet do Madridu následoval asi za tři dny poté. Byla jsem nastydlá a nevyspalá. („Hlavně si před cestou pořádně odpočiňte!“, zněla rada otce Juana, vůdce výpravy.) Ale dívala jsem se z okénka letadla na miniaturní svět dole. Byl to velmi zvláštní pocit.

Říkala jsem si, že je to vlastně úžasné, takové zrnko prachu – vždyť člověk z té výšky nepůsobí větším dojmem – a dokáže vymyslet a sestavit takové létací zařízení – a co to je ale proti Vesmíru (jak s oblibou říká můj muž, když jde v životě o maličkosti). A další související dojem: Bůh má přehled o tom makro i mikrosvětě, když to vše stvořil, a zná nás jménem a náhody neexistují, protože On ví, co potřebujeme a koho máme potkat. Má spolucestující byla naštěstí zdatnější cestovatelkou.

Nebudu zacházet do podrobností. Ani na chvíli jsem nelitovala, že jsem se vydala na tuhle pouť. Ale po další téměř probdělé noci, s bolením v krku a po prvních sedmatřiceti kilometrech pochodu jsem padla na ubytovně na matraci a prý mě probrala až modlitba našeho kněze a kus čokolády od Petry. Zůstal mi natažený sval na lýtku a další dny se mi putovalo dost špatně, zvláště odpoledne a zvláště s kopce.

A pak přišla chvíle, kdy jsem už opravdu nemohla. Dosud pozorný otec Juan zmizel s ostatními poutníky kdesi pod strmějším kamenitým svahem a já jsem zula boty, sedla si na kraj cesty a pomyslela si, že tady už zůstanu.

Dost zoufale jsem pak vyslovila: „Pane Ježíši, já už nemůžu. Prosím Tě, pomoz!“

Náhle odkudsi z vršku zpoza obzoru takřka přitančil takový menší snědý chlapík s dvěma poutnickými holemi a s úsměvem mi jednu vtiskl do ruky. Pak odběhl dolů. Na holi bylo vyryto několik nápisů. Padla mi do oka dvě jména: Michael a Anna. Modlitbu k archandělu Michaelovi jsme se modlily s blízkými mamkami právě před touto poutí. A sv. Anna je vlastně mou druhou patronkou od křtu...

Hůl mi padla do ruky jako ulitá a díky ní jsem byla schopná pokračovat v cestě, a to s chválou a díky! Cestou se otvíraly nádherné pohledy do kraje...

Kdybych si byla bývala došla i jen pro tento jeden zážitek, stála by ta pouť za to. Bůh mne slyší a posílá své anděly ku pomoci. Důkaz byl hmatatelný.

Od té doby ke mně nově promlouvá i modlitba na klekátku ve vchodu farního kostela:

*Bože můj, jsi hvězdou, na kterou hledím,
jsi skálou, na které stojím,
jsi pastýřem, kterému věřím,
jsi holí, o kterou se opírám,
jsi chlebem, který mne živí,
jsi pramenem, u kterého odpočívám,
jsi cílem, za kterým kráčím...*

A nejlepší na tom je, že takové osobní zážitky Boží blízkosti máme jistě všichni a každý by mohl popsat ty své a v nebi bude čas si o tom všem s pochopením vyprávět.

Markéta Schichová

Preface – Pánu, našemu Bohu, vzdávejme díky

Všechny zprávy o ustanovení svaté oběti mluví o tom, že Ježíš činil či vzdával díky. Ano, děkování je tématem celé mše svaté, tím spíše její centrální části. A toto slavné děkování – tato eucharistie – je uvedeno krátkým dialogem mezi knězem a věřícími. Nejde o nějakou teologickou disputaci, jde o prohloubení vztahu obou hlavních činitelů, jde o vřelé vyjádření jednoty v díkůčinění. Přesto však jde o vzájemný rozhovor. Tento pozoruhodný dialog je velice ctihodnou částí mše svaté. Mají jej všechny liturgie od nejstarších dob – dokonce jsou názory, že pochází už z doby apoštolské.

Po tomto úvodu se rozvíjí první část eucharistické modlitby, preface. Je to sice část úvodní, nikoliv však méně důležitá. Kněz navazuje na slova své věřící obce a zahajuje děkování své i těch, jejichž jménem mluví k Pánu Bohu: „*Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky, skrze našeho Pána Je-*

žíše Krista.“. Užívá se této slavnostní a vznešené formy, neboť nám nejde o poděkování obvyklé mezi lidmi, takové, jaké si vzdávají bytosti sobě rovné. Mezi námi a Bohem není a nebude nikdy rovnosti. Dar, za který vzdáváme díky, je nekonečný dar naší spásy. Tedy naše vděčnost nemůže být nikdy rovna daru, kterého se nám dostalo skrze Ježíše Krista.

Preface zahajuje tedy eucharistickou modlitbu náležitě pokorným děkováním. Je to zcela tak, jak řekl už ve druhém století svatý Justin: „*předsedající vzdává díky, jak může*“. Prefaci je velké množství a všechny mají podobnou úvodní část. Ve střední části zvláště vzpomínáme to tajemství, které si právě připomínáme. Úvod svého děkování rozvádíme. Například v den Seslání Ducha svatého říkáme: „*Neboť tys o Letnicích dovršil dílo našeho vykoupení, a těm, kteří se v Kristu stali tvými syny, sesíláš svého svatého Ducha. V něm dáváš své církvi život, v něm tě lidé nacházejí, v něm tě vyznávají všechny národy a jazyky*“. Tato střední část se mění a

ukazuje nám zpravidla jen částečně tajemství naší spásy, přece však jakoby na mozaice se nám skládá jeden velkolepý obraz.

Třetí část, která vlastní prefaci uzavírá, uvádí naše děkování do širších souvislostí. Vždyť ze spásy se neradujeme jen my, kteří jsme na tomto místě shromážděni k bohoslužbě. S námi se radují všichni bratři a sestry po celém světě. Rádost ze spásy spojuje všechny, bez rozdílu barvy či rasy. Ona překonává hranice všech předsudků a vede nás k všelidskému pochopení a bratrství. „*A tak se ve světě šíří radost ze vzkříšení a celý vesmír a mocné zástupy andělů zpívají píseň o tvé slávě a bez ustání volají...*“

Následuje andělský zpěv Svatý, svatý, svatý. Andělský zpěv nám dosvědčuje, že stojíme uprostřed věčnosti. Mluví o něm prorok Izaiáš (6,2n), mluví o něm i poslední kniha Písma svatého Zjevení sv. Jana (4,8). Když jej zpíváme, je to se všemi věřícími, s celým světem. Chválíme Pána, který nám udělil tak velké dary.

ROZHOVOR

Z mníšeckého Zpravodaje vedla cesta k Bohu

Redakční rada farního zpravodaje STOPY má nového člena. Libor Kálmán se k nám přidal na začátku roku. Jelikož se také začal připravovat na křest, budete se s ním v kostele zřejmě vídat častěji.

Jak vypadala Vaše cesta do redakční rady?

S Otcem Janem se znám už téměř dva roky, kdy jsem začal pracovat na mníšecké radnici. Občas jsme spolu řešili příspěvky do mníšeckého Zpravodaje a po mém vstupu do katechumenátu mě Otec Jan oslovil s tím, jestli bych se nechtěl podílet na redakční přípravě STOP. Já jsem milerád souhlasil, účastnit se přípravy periodika farnosti považuji za čest a také za výzvu, protože jsem na výrobě podobně orientované tiskoviny nikdy nepodílel.

Zajímáte se o historii a kulturu. Máte nápady, čím STOPY obohatit - třeba právě o témata z těchto oblastí?

Dějiny mníšecké farnosti od konce 19. století už jsou ve Stopách výborně popsány, neboť do nich píše Otec Jan zajímavé postřehy z farní kroniky. Mým přínosem by bylo publikovat v nich informace, které chci dohledávat v archivech, a které jsou pro běžného čtenáře obtížně dostupné. Už pár měsíců mám domluvenou návštěvu Státního oblastního archivu v Dobřichovicích, kde mi slíbili zpřístupnit farní fond. Doufám, že se epidemiologická situace zlepší v dohledné době natolik, že se tam už brzy vypravím, archivy jsou totiž už skoro 5 měsíců pro badatele zavřené.

Mníšečtí obyvatelé Vás znají ze Zpravodaje, máte na starosti i web města. Jak moc při volbě témat sem dojde na dění ve farnosti?

Já to ve své profesi ani nerozlišuji. Píšu o dění v Mníšku obecně. Kromě témat vyloženě radničních, sem samozřejmě patří i každodennost a zajímavosti ze společenského života. Mníšek je poměrně malé město s šesti tisíci obyvateli a těch „světských“ témat k pravidelnému měsíčnímu redakčnímu zpracování v časopisu nebo na webu není zase přehršel. Obzvláště v dnešní době, kdy je totálně zmrazená kultura, sport i veškerá spolková činnost. Duchovní témata, nebo informace spojené s farností, jsou navíc natolik vděčná a zajímavá, že je nelze pominout. Naštěstí jsou témata, která ani pandemie nezastaví: Červená středa, Betlémské světlo, Vánoce, Tříkrálová sbírka, Velikonoce a řada dalších.

Máte rád tradice?

Určitě je nelze pomíjet. Měli bychom přece vědět, proč se věci dějí, jak se dříve žilo, jak k tomu přistupovali naši předkové. Spíš si nedokážu představit, že bych tyto věci nezveřejňoval. Psal jsem také o biskupu Doubravovi jako významném mníšeckém rodákovi, bylo by přece škoda se s nimi nepochlubit, resp. je nepřipomenout. Podle mého názoru byl Josef Doubrava nejvýznamnější mníšecký rodák, a to říkám při vší úctě k F. X. Svobodovi nebo Marii Wágnerové.

Mohu prozradit, že se připravujete na křest?

Pocházím z ateistické rodiny a ani předrevoluční či porevoluční školství mě k víře neinspirovalo. Hodně jsem ale četl a přes historii a umění jsem začal poznávat Boha a křesťanství vůbec. O křtu jsem uvažoval dlouhodobě, ale při mém dřívějším hektickém způsobu života jsem si nenašel čas na to, abych prošel přípravou. Až když jsem přijal zaměstnání v Mníšku pod Brdy, se můj pracovní život zklidnil a mohl jsem začít procesovat cestu ke křtu.

Povíte, kdy a jak Vaše „oficiální“ cesta k Bohu začala?

Finální rozhodnutí pro mě představovalo seznámení s otcem Janem, kterého jsem poznal jako neuvěřitelně laskavého a moudrého člověka. Tehdy jsem si řekl, aby to byl právě on, který mě provede cestou ke křtu. Slovo dalo slovo a 28. listopadu 2020 jsem byl přijat mezi katechumeny. Mám také radost, že se mým garantem stala kolegyně Jiřinka Romová, které si velmi vážím. Slavnostní vstup, kam mě doprovázela (*vizte na fotce v úvodu rozhovoru na str. 6*), se odehrával mimořádně na nádvoří Strahovského kláštera, kde nás přijal pomocný biskup pražský Zdenek Wasserbauer. Před kostelem sv. Norberta nás stálo v půlkruhu několik desítek adeptů katechumenátu z celé pražské diecéze se svými guaranty a večer byl zvláštní svou magickou atmosférou umocněnou iniciačním obřadem.

A jak na té cestě pokračujete? Jste asi na přípravě jediný katechumen... S kým to všechno sdílíte a kdo vás doprovází?

Jsem jediným katechumenem mníšecké farnosti. Na přípravu docházím pravidelně za otcem Janem, kde diskutujeme o víře, o Bibli, církevním životě a liturgii. Kromě katechumenátu samozřejmě řešíme i příspěvky do STOP a Zpravodaje. Naše dvouhodinová sezení mě hodně posilují, ve víře i v každodenním životě.

Změnil se od chvíle, kdy jste byl přijat do katechumenátu, Váš pohled na svět?

Určitě mi hodně pomáhají pravidelné hovory s otcem Janem. Vnitřně mě posiluje především jeho vnitřní klid a vyrovnanost. Jeho pohled na svět, a především na současnou situaci, které jsou značně odlišné od médií a většinové společnosti. Víím, že jsem se dal správnou cestou.

Za rozhovor děkuje Zdena Lacková

VÍRA V DOSPÍVÁNÍ

Co mi v dospívání pomohlo přijmout víru za svou a co jsem ocenila na přístupu svých rodičů?

Jdu si zavzpomínat, asi tak 20-30let zpátky. Pocházím z věřící rodiny, kde se víra dědila z generace na generaci. Víru v Boha jsem tedy dostala darem už v dětství.

O nebeském Otci, Panně Marii, svatých mně a mým třem sourozencům vyprávěla a četla maminka, občas i babička. Ale inspirací pro mě byla i mužská část rodiny – tatínek a dědečci, kteří o své víře v Boha nemluvili, ale přesto ji bylo cítit. Starý otec si vždy odpoledne udělal siestu v křesle s růžencem v rukou. Mamčin tatínek poslední roky

svého života sloužil jako kostelník. Vůbec jej nepoznala pětka z náboženství na vysvědčení, jak jsem později objevila v jeho pozůstalosti. Tatínek zas každé ráno i večer poslouchal vysílání vatikánského rozhlasu. Nikdy nás děti nenutil poslouchat rádio s ním, ale díky malému bytu jsme o dění v církvi měli alespoň malou představu.

Když jsem se v devatenácti letech ocitla na kolejích, najednou mi tohle vysílání velmi chybělo. Vatikánský rozhlas se mi naladit nepovedlo, ale alespoň mě to inspirovalo někdy zapnout rádio Proglas. Ráda jsem pak poslouchala čtení na pokračování. Zbožnost, úcta a bázeň mých rodičů a starých rodičů mě zkrátka fascinovala už v dětství a byla pro mě, myslím, už tehdy silným důkazem Boží přítomnosti v našich životech. Vzpomínky na ně, většina z nich již zemřela, mě povzbuzují ve chvílích, kdy mám pocit, že je Pán Bůh nějak moc daleko.

V rodině jsme se od malička modlili v říjnu růženec, v postním období křížovou cestu, v květnu zas litanie k Panně Marii. Čili již od dětství jsem pomalu přijímala

víru za svou a v pubertě jsem měla na čem stavět. To již vliv rodičů byl mnohem slabší a spíše mě ovlivňovala církevní škola, spolčo, schóla, duchovní obnovy, příprava ke svátosti biřmování, farní tábory. Různé aktivity ve farnosti mě motivovaly pečovat o svou víru v Boha.

Bydleli jsme na typickém socialistickém sídlišti, uprostřed něhož stála krčma. Velká Hospoda v Mníšku by byla ve srovnání s ní luxusní restaurací. Někdy jsme tam se sourozenci chodili “kontrolovat” tatínka. A právě pozemek pod touto krčmou darovalo město nově vzniklé farnosti, aby se tam vybudoval kostel. Asi když mi bylo 12 let, krčma byla zbořena a obyvatelé sídliště tam převážně svépomocně postavili kostel, později pastorační středisko, církevní mateřskou i základní školu, kapli ustavičné adorace...

V této mladé a živé farnosti se pak měnil můj dětský vztah s Bohem za vztah pubertácký (nemyslím to v negativním smyslu). Teď jej zas měním za vztah a představy maminkovské a jsem velmi vděčná Bohu za své dětství a za svou rodinu.

Katarína Galajdová

Zima

Zima letošního roku (1928-29) byla velmi krutá. Teploměr ukazoval také -32°C . Houfy drobných ptáků sletovaly se až do farské prádelny, jejíž okno bylo stále otevřeno (pozn. Prádelna byla v dnešní Oáze v prostřední místnosti). Některý den až 9 zmrzlých ptáků bylo nalezeno. Však také v květnu a červnu nebylo mimo chásky vrabců slyšet ptačího zpěvu. Prastaré ořechy na dvoře fary také odnesly následky krutých mrazů. Některé větve zůstaly sice živé a vyrazily na nich nové výhony, ale ořechy na nich nebyly žádné. Podobně pomrzlo i víno na zdi fary. Pro spousty sněhu a silné mrazy bylo vyučování koncem února a začátkem března na školách přerušeno. I mnoho ovocných stromů následkem hrozných mrazů pomrzlo.

V prvním týdnu prosince 1939 napadlo tolik sněhu, že cesty byly neschůdné. Do Kytína cesta na N.

Početí dne 8. prosince tak zapadla, že se tam ohlášená mše svatá konati nemohla. V lesích bylo způsobeno sněhem mnoho škod. Zem nebyla umrzlá a mokřý sníh, který neustále padal, způsobil mnoho vývrátů a polomů, takže cesty byly místy vyvrácenými a přelámanými kmeny stromů zataraseny a neschůdné.

Již 26. října 1940 napadla spousta sněhu, který se udržel až do 3. listopadu.

Zima začala letos (1969) velmi brzy: 26. listopadu napadla spousta sněhu a stále se drží. Kolem vánoc ještě se rozšířila chřipka, takže návštěva o vánocích v kostele byla slabá.

Zima (1971) nebyla tuhá, ale rozšířila se chřipka, takže hlavně starší věřící nemohli do kostela.

Letošní rok (1980) začal velkým zvratem počasí. Ve vánočním týdnu bylo velmi pěkné až teplé počasí, na Silvestra snad až

jarní. Přes noc do 1. ledna klesla teplota o více než 20°C , takže na Nový rok ráno bylo místy až -15°C . Tato změna počasí velmi poškodila stromy a ostatní vegetaci, což se projevilo potom zjara.

Letošní listopad (2004) se zapíše v mé paměti velmi nepříjemnou událostí. Nečekaně spadlo velké množství sněhu, který přikryl všechno, jelikož ale teploty v následujících dnech byly nad nulou, sníh začal rychle tát a byl velice mokřý a těžký. To způsobilo, že tašky na farní střeše popraskaly a začaly padat se střechy přímo na chodník. Ve spojení s velkým množstvím sněhu situace byla velmi nebezpečná.... V lednu díky vhodnému počasí a především díky finanční pomoci Arcibiskupství pražského proběhla oprava části střechy na farní budově. Přeložení poloviny střechy od náměstí trvalo necelý jeden den.

Lvi Utekli

Ve čtvrtek 24. srpna 1933 byl zde výroční trh a přijel sem též cirkus Wolfs, který večer uspořádal představení, při kterém lev a lvice utekli a běhali po Mnišku. Lvice Ilonka dokonce skočila do bytu, kde pak byla chycena. Samo sebou bylo veliké rozčilení, ale Bohudíky žádnému se nic nestalo.

Připomněli jsme si výročí úmrtí biskupa Josefa Doubravy

V sobotu 20. února 2021 uplynulo 100 let od úmrtí významného mníšeckého rodáka Josefa Doubravy.

Josef Doubrava se narodil 29. února 1852 v domě č. p. 3, později známém jako dům „U Chotů“. Pocházel z velmi chudé rodiny, jeho otec Josef se živil jako krejčí a kostelník. Měl ještě dva sourozence, sestru Johannu a bratra Karla. Díky příbuzenství ze strany své matky Terezie byl Josef „jako doma“ na mníšecké faře a kněz František Heřman měl na něho velký vliv.

Studijní léta

Svá školní léta prožil malý Josef v mníšecké obecné škole a tehdejší řídící učitel František Přibík v něm poznal velmi nadaného chlapce. Z jeho vysvědčení se dočteme, že studoval „*velmi pilně, choval se výborně a při dobrých schopnostech a výborné pilnosti naučil se předepsaným předmětům*“. S tímto doporučením chtěl Josef pokračovat na c. k. české hlavní škole v Praze. Jelikož však doma neměli peníze na dlouhá studia, řešil situaci farář Heřman, který Josefa umístil na piaristické gymnázium na Staré Město pražské. Zde studoval náboženství, zeměpis, dějepis, matematiku, přírodopis, silozpyt a krasopis. Z jazyků to pak byla čeština, němčina, řečtina a latina. Často se na jeho vysvědčení objevovalo, že patří mezi žáky výborné a nemá žádné zameškané hodiny. Studium na gymnáziu završil maturitní zkouškou v roce 1872 a poté nastoupil na teologickou fakultu v Praze.

V roce 1876 byl vysvěcen na kněze a svou první mši svatou sloužil v mníšeckém kostele sv. Václava.

Během studií mu bohužel zemřeli oba rodiče, matka v roce 1870 a otec o pět let později, přesto se do Mníšku rád vracel za svou sestrou Johannou, která se provdala za správce hospodářského dvora ve Stříbrné Lhotě (po svém ovdovění vedla později biskupovu domácnost). Také nadále udržoval styky se svými mladými mníšeckými kamarády. S některými z nich a dalšími ochotníky hrávali divadlo v Mníšku a v Kytíně.

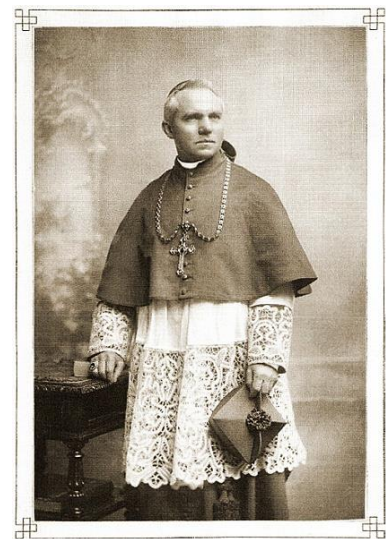
Doktor teologie, vědec a biskup

Jako novokněz působil tři roky v Petrovicích u Sedlčan. V červnu 1883 byl promován na doktora teologie. V letech 1884-1892 přednášel na teologické fakultě v Praze církevní právo. V roce 1891 byl zvolen jako jednatel Křesťanské akademie a plně podporoval její snahy o pozvednutí církevního umění. Kromě toho působil i jako předseda Archeologického sboru Muzea království Českého.

V roce 1903 byl císařem jmenován, v pořadí již 20. biskupem královéhradeckým. Téhož roku se stal také kanovníkem chrámu sv. Víta v Praze.

O velké úctě a respektu, který ke svému rodákovi chovali tehdejší obyvatelé a představitelé Mníšku, svědčí několik zápisů ve farní kronice. První cesta nově jmenovaného biskupa vedla do jeho rodného města. „*Po svém jmenování biskupem přijel dne 1. června do Mníšku, svého rodiště, aby zde prvé než se odeběře na své nové působiště, u oltáře sv. Václava, u něhož matka jeho Pánu Bohu jej obětovala, u něhož sloužil první mši sv., kde slavil r. 1901 co kanovník i své kněžské 25leté jubileum, četl ještě mši sv. To se také stalo dne 2. června. Této mši sv. byli přítomni: školní dívky s pp. učiteli, obecní zastupitelstvo v plném počtu, spolek zdejších vysloužilců s praporem, živnostenské společenstvo a hojně osadníků.*“

O jeho příjezdu do Mníšku o čtyři léta později (1907) píše farní kronika: „*Letošní pouť na den sv. Václava, patrona zdejšího farního chrámu Páně, byla zvláště slavná, zavítalť totiž v pátek 27. září do Mníšku zdejší rodák Jeho Milost nejdůstojnější pan biskup královéhradecký Dr. Josef Doubrava, provázen svým sekretářem, aby měl zde o pouti slavnou pontifikální mši sv. Město bylo za tou příčinou ozdobeno prapory barev národních a u vchodu do fary uvítán byl ndp. biskup starostou p. Václavem Jánským a městskou radou...*“

V neděli ráno měl pan biskup mši sv. s pěknou exhortací, odpoledne pak z Mníšku odjel slibiv, že brzy zase do svého rodiště přijede. Že také místní chudé podělil peněžitými dárky, netřeba podotýkati. Mimoto rozdal i mnoho medailek, samým sv. Otcem Piem X. požehnaných. Bůh sílíž Jej a zachovej!

Přes spoustu úředních záležitostí se věnoval i vědecké činnosti. Psal vědecká pojednání a vysoce erudované články na téma církevní a patronátní právo do celé řady odborných časopisů, např. do Časopisu katolického duchovenstva nebo Archiv für das katholische Kirchenrecht. Jeho příspěvky byl také obohacen Ottův slovník naučný. Věnoval se ovšem také, ještě jako student, beletrii a pod pseudonymem D. Mníšecký přispíval do časopisů Lumír, Světozor a Blahosvět.

Milovník a sběratel umění

Josef Doubrava proslul především jako znalec, milovník a sběratel umění. V archivech po celé České republice se dochovala jeho korespondence s předními českými malíři, sochaři a architekty, na jejímž základě lze tuto vášeň a smysl pro umění pochopit. Jeho zájem o umění byl všestranný. Miloval malířství, sochařství i architekturu, sám byl literárně činný, portrétoval, věnoval se hudbě a v mládí hrával s ochotníky divadlo.

Svou soukromou sbírku budovat pravděpodobně již před svou intronizací, avšak k cíleným akvizicím přistoupil až po roce 1903, kdy disponoval nejen dostatkem finančních prostředků, ale především též dostatečně velkými prostorami pro jejich umístění.

Soupis inventáře, pořízený po jeho smrti, obsahoval celkem 122 uměleckých děl, z nichž velkou většinu daroval městu Hradec Králové. V jeho sbírce se nacházela díla umělců slavných jmen jako byli Max Švabinský, Mikoláš Aleš, František Kaván, Luděk Marold, Julius Mařák, Antonín Slavíček a další.

Jeho velkým přáním bylo, aby se jeho sbírka základem budoucí Městské obrazárny. Sen se stal skutečností až o 15 let později, kdy byla část děl z jeho sbírky poprvé veřejně vystavena v prostorách staré královéhradecké radnice.

Podporovatel české samostatnosti

Poslední roky života Josefa Doubravy byly provázeny vleklou nemocí, přesto nerezignoval. Byl jediným biskupem, který v roce 1918 podpořil českou samostatnost. Tímto svým rozhodnutím si získal sympatie obyvatel Hradce Králové a jeho obliba byla skutečně veliká. V letech 1918-1919 působil ve funkci apoštolského administrátora pražské arcidiecéze, neboť dosavadní pražský arcibiskup Pavel Huyn po vyhlášení samostatného Československa odešel ze země a na svůj úřad rezignoval.

Josef Doubrava zemřel ve své rezidenci 20. února 1921 ve věku 69 let. Pochován byl na hřbitově na Pouchově v Hradci Králové.

Jeho úmrtí komentovala farní kronika následovně: „Na rodiště své Mníšek stále pamatoval. Chtěl původně zřídit v Mníšku opatrovnu v domě, kde se narodil. Ale pro přehnanou cenu, jakou žádal od něho majitel hospodářství č.3, s toho sešlo. Založil tedy jubilejní nadaci, z jejíž úroků 80 K má býti poděleno chudé dítě města Mníšku. R. 1919 zaslal k vánocím dar 50 K pro chudé starce. V závěti ustanovil, 1/ aby se od pozůstatosti oddělil obnos, z něhož 1000 K úroků by o vánocích přišlo každoročně na podělení chudých příslušníků m. Mníšku. 2/ 300 K, aby jimi podělení byli chudí v den, kdy budou se konati zádušní služby Boží za spásu duše jeho. 3/ Cenný papír nom. hodnoty 2000 K, aby z nich pořízena byla mešní nadace a konečně kostelu sv. Václava v Mníšku odkázal kalich, kterého použil při první mši sv.“

Na památku biskupa Doubravy byla přesně 100 let po jeho úmrtí, 20. února 2021, odhalena před jeho rodným domem informační tabule připomínající tuto významnou osobnost. Tabuli financovalo město Mníšek pod Brdy a pan Milan Vyskočil z Rymaně.

Z publikací „Biskup Josef Doubrava, milovník umění a mecenáš“ a „Památná kniha fary v Mníšku“ zpracovali Jan Dlouhý a Libor Kálmán

Hospodaření farnosti Mníšek pod Brdy v roce 2020

Účetnictví farnosti zpracovává dlouhá léta pečlivě Martina Krejčová. Sestavuje na konci roku účetní závěrku, kterou farnost odesílá na Finanční úřad a Arcibiskupství pražské. Účetnictví je vedeno průběžně během roku, kdy se sledují položky běžného účtu farnosti (veden u Poštovní spořitelny), pohyby financí v pokladně, dohlíží se na to, aby finanční pohledávky a závazky se smluvními partnery byly správně a včas plněny. Zvláště náročné bylo období navrácení církevních majetků ze strany Českých lesů a Pozemkového fondu. V té době byly uzavírány nové nájemní a pachtovní smlouvy, oceňovány pozemky a vkládány do farního účetnictví. V současné době má farnost uzavřeno jedenáct pachtovních smluv, pět nájemních smluv, pojistné smlouvy, smlouvu s katechetkou a účetní, a smlouvy s poskytovateli plynu, elektrické energie, vody, internetu. Nájemní smlouva na užívání hospodářské budovy na farní zahradě byla na přání Oázy ukončena dohodou k 31. 12. 2020.

Z účetní uzávěrky roku 2020 uvádíme dále podstatné výdaje a příjmy farnosti.

Výdaje:

11.130,- bohoslužebné potřeby (hostie, mešní víno, svíce aj.)
72.798,- spotřební materiál, noviny knihy, výzdoba kostelů
85.526,- elektřina fary Mníšek a Lišnice, kostely Mníšek, Lišnice, Kytín, Trnová, Čisovice
21.977,- plyn fara Mníšek
6.210,- vodné Mníšek
7.128,- internet Mníšek
9.900,- pojištění budov
76.603,- komunální odpad, tisk, kopírování, poštovné, monitorování kostelů Mníšek a Lišnice
98.639,- malování v kostele Mníšek, oprava střechy kostela Lišnice
4.086,- oprava topení fara Mníšek
23.974,- mzdové náklady (náboženství školních dětí)
18.892,- daň z nemovitostí
20.900,- daň z příjmů
78.951,- odvod do svépomocného fondu Arcibiskupství pražského
1.256,- bankovní poplatky

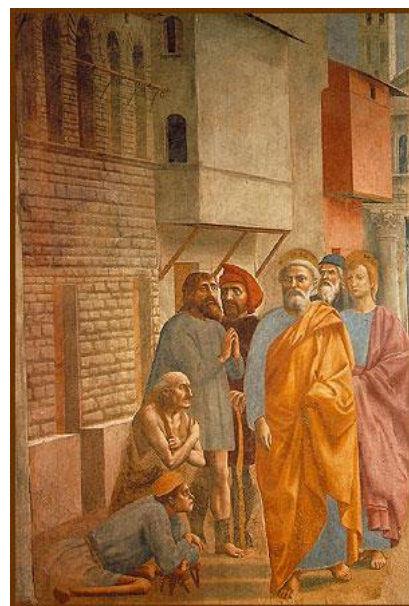
Příjmy:

321.656,- nájem a pacht
283.134,- sbírky na provoz farnosti
96.665,- dary na provoz farnosti
69,- bankovní úrok

Během roku byly vypsané sbírky Arcibiskupstvím pražským na bohoslovce, církevní školství, misie, Haléř sv. Petra. Ty jsme odeslali na Arcibiskupství a činily 41.684,-.

Farář používá k duchovní službě auto, pořízené a provozované z vlastních prostředků. Rovněž mobilní telefon hradí z vlastních prostředků.

Tolik orientační přehled. Podrobnější informace v případě zájmu poskytne Martina Krejčová. V současné době sestavujeme finanční rozpočet na rok 2021. Má být vyhotoven a odeslán na Arcibiskupství pražské do konce března.

Aktivity naší farnosti v oblasti hospodaření s majetkem

Na podzim r. 2019 vznikla ve farnosti Mníšek pod Brdy ekonomická rada, kterou v současné době tvoří, kromě p. faráře Dlouhého, Jaroslav Maršík, Maroš Palidrab, Pavel Svačina, Přemysl Kusiak. Rada úzce spolupracuje s účetní farnosti Martinou Krejčovou v oblasti činností spojených s účetnictvím a daněmi. Hlavním úkolem této rady je řešit otázky, spojené s finanční odlukou církve, a tedy i farností, od státu.

Tato odluka, která byla nastartována přijetím zákona č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi, v podstatě znamená, že počínaje rokem 2030 nebude církev dostávat příspěvek na podporu činnosti a rokem 2042 ukončí stát vyplacení finanční náhrady za nevydaný majetek. Jednotlivé farnosti tak budou muset v této době „stát finančně na vlastních nohou“, to znamená naučit se hospodařit se svým majetkem tak, aby výdělky z hospodářské činnosti (plynouce z obhospodařování jejich majetku) alespoň pokrývaly náklady spojené s hlavní, tedy duchovní, činností. Že to není úplně jednoduché, ukazují i první neúspěšné pokusy např. Pražského arcibiskupství o vstup do oblasti hoteliérství, nerentabilní těžba dřeva spojená s kalamitou kůrovce.

Farnost Mníšek patří z hlediska vlastnictví nemovitého majetku, v porovnání s jinými farnostmi, k těm „bohatším“, neboť disponuje poměrně velkým množstvím pozemků, na kterých již určitá základní hospodářská činnost existuje a které by bylo možné využít v budoucnu ještě výhodněji (zejména ty v katastrálním území Mníšek pod Brdy). Jedná se o pozemky, které jsou v současné době pronajímány většinou pro zemědělské využití nebo nevyužity vůbec. Hlavní úkoly a dosavadní aktivity farní ekonomické rady v tomto směru směřují zatím do následujících oblastí:

- 1) definování vhodných pozemků, které mohou být pro farnost základem pro úspěšnou hospodářskou činnost,
- 2) definování variant komerčního využití těchto vhodných pozemků,
- 3) nastavení vztahů s Arcibiskupstvím Pražským.

Pokud se týká vhodných pozemků, diskuse probíhá zatím hlavně o pozemku p. č. 1015/1 (část Zlatého vrchu, ul. Kytínská, viz Obr. 1) a o pozemcích vedoucí od sběrného dvora nahoru napravo od ul. Řevnická (p. č. 1299/2 a 1958/4, viz Obr. 2).

Pozemek na Zlatém vrhu (nyní louka), který stávající územní plán z r. 2020 určuje pro výstavbu rodinných domů, je možné považovat z ekonomického hlediska, za „nevyužitý klenot“, jehož hodnota je dána nejen lukrativní polohou, ale také stálou poptávkou po bydlení v lokalitách jako je Mníšek obecně. Okolo tohoto pozemku vždy kroužili a dosud krouží různí zájemci. V současné době probíhají v rámci farní ekonomické rady diskuse jednak ohledně způsobu budoucího využití – tedy zda koncipovat tuto lokalitu jako bydlení pro střední či vyšší vrstvu, a také o tom, zda a případně jakým způsobem jako farnost vstoupit do procesu developmentu těchto pozemků (např. prodat nezasítované parcely, zasítovat a prodat parcely, část parcel prodat a část dotáhnout do výstavby apod.). Zde platí poměrně jasná ekonomická rovnice – čím pokročilejší development, tím zhodnocenější majetek, ale zároveň i vyšší riziko, které samotný development nese.

Možné využití pozemků na Řevnické (nyní pronajaté pro zemědělské účely), je daleko pestřejší. Územní plán určil toto území z významné míry pro občanskou vybavenost, včetně malých a středních komerčních zařízení, z menší části pro bydlení. Zajímavostí také je, že velká část tohoto území je využitelná pro vzdělávací a podobné účely, tedy např. pro stavbu školy či školky. V současné době se zdá být tato oblast místem, kde by bylo možné vytvořit určitou občanskou infrastrukturu, která by byla jednak užitečná pro občany Mníšku a jednak by farnosti dlouhodobě přinášela výdělek, který by pokrýval náklady spojené s duchovní službou farnosti. V důsledku plánů Města Mníšek o vybudování dalších vzdělávacích kapacit (viz březnový mníšecký Zpravodaj) proběhla také úvodní nezávazná jednání se starostkou, která se týkala možné výměny části tohoto pozemku v této oblasti za jiný pozemek Města.

Ekonomická rada farnosti se také poměrně intenzívně snaží nastavit rozumně vztahy s Arcibiskupským Pražským. Byť je majetek právně ve vlastnictví jednotlivých farností, není to úplně tak, že by příjmy z případných prodejů či pronájmů majetku plynuly celé farnostem. Kromě 19% daně z příjmů právnických osob odváděné státu totiž až do konce r. 2020 každá farnost odváděla 30 % z inkasovaných komerčních příjmů do různých fondů Arcibiskupství Pražského – tyto fondy slouží k pokrytí činností, které Arcibiskupství zabezpečovalo jednotlivým farnostem, např. služby stavebních techniků, právní a administrativní služby. Celkově tedy až do konce r. 2020 platila poměrně striktně nastavená pravidla, která příliš nemotivovala farnosti k většímu „podnikání“. Věříme, že i na základě našich kritických podnětů adresovaných v tomto směru na Arcibiskupství, začala od 1.1.2021 platit nová pravidla finančních odvodů z komerčních příjmů farností, která jsou pružnější a dávají možnost snížení zmiňovaných odvodů v případě následných investic výdělků farností do vlastních investičních projektů.

Za ekonomickou radu Pavel Svačina.

Pozemek farnosti p. č. 1015/1 (Zlatý vrch)

Pozemky farnosti p. č. 1299/2 a 1958/4 (Řevnická)

MOJE OBLÍBENÁ MODLITBA

Ráda bych vám představila osobu, která už neodmyslitelně patří do naší farní rodiny - Loretu Vaškovou. Poznáte ji podle usměvavé a dobrotivé tváře a možná i podle její mluvy, která nese stopy cizího akcentu. Pracuje v Českém rozhlasu v zahraničním vysílání. Pochází z Pobaltí, z Litvy. Ale v Česku žije i s rodinou už déle než v jejím rodném Kaunasu, protože už během studia na Karlově Univerzitě dostala nabídku práce, a tak tady našla i druhý domov. Je to také milá členka našeho chrámového sboru.

„Mojí nejčastější modlitbou je Otče náš, s nímž jsem se setkala v dětství v rodině a taky při rozmluvách se svým kmotrem“, odpovídá na naši pravidelnou rubriku ve Stopách Loreta Vašková. „Ten mi říkal, že málokdo se dovede pomodlit Otčenáš celým srdcem a nemíjet se s Otcem, s plnou odevzdaností a důvěrou v to, co se děje a bude dít s námi a s našimi blízkými zítra, a to slovy, které se stávají vlastními. A také, že se to člověk učí stále znova a znova, do smrti. Ráda bych

mu poděkovala za to, že i po mnoha letech si pamatují, jak mu zaleželo na této opravdovosti dialogu s Bohem, ale kmotr už dávno odešel. Věřím, že o takových lidech jako on psal Jan Skácel: *Stále jsou naši mrtví s námi a nikdy vlastně nejsme sami*. Skácelova báseň Mrtví je vlastně také modlitba. Útěšná. (Velmi hezky ji hudebně zpracoval soubor Hradišťan.)

V poslední době mne oslovila Modlitba ke sv. Matoušovi:

Pro svou obdivuhodnou pohotovost, svatý Matouši,
se kterou jsi opustil vlastní práci, dům i rodinu, abys přijal pozvání Krista k následování,
vypros i nám milost, abychom s radostí odpověděli na každé Boží vnuknutí.
Pro svou velikou pokoru, se kterou jsi vydal písemné svědectví o Ježíši Kristu
a jediný titul, kterým se nazýváš, je „celník“, přimlouvej se za nás,
ať nás pronikne Boží milost i vše, co slouží k jejímu uchování. Amen.

Takové jsou tedy oblíbené modlitby Lorety Vaškové. Ale ať už si při večerním rozjímání vybereme kteroukoli modlitbu a budeme ji myslet upřímně, věřím, že nám pomůže najít v dnešní těžké době rovnováhu a klid.“

Alexandra Merunková

MŮJ OBLÍBENÝ RECEPT

Protože je Loreta Vašková z Litvy, je pochopitelné, že nás seznámí s klasickým litevským jídlem. **Kugelis** – nákyp z nastrouhaných brambor neboli „bramborová peřina“, tradičně podávaný s kysanou smetanou, smaženou cibulkou a slaninou. Dělá se taky s drůbežím nebo vepřovým masem. Místo masa lze přidat sušené (předem namočené) houby. V minulosti Kugelis pekli z tuřínů, takže pokud vám bude toto v Litvě velmi oblíbené jídlo chutnat, můžete ho později vyzkoušet i v jiné variaci, s jinou zeleninou. Například s nastrouhanou cuketou (lze přidat 1-2 cukety), dýní nebo mrkví. V některých domácnostech se „bramborová peřina“ peče se sušeným ovocem, ať již s jablky, hruškami nebo švestkami - co dům dal.

Kugelis - nákyp z nastrouhaných brambor neboli *bramborová peřina*

Počet porcí: 6
2 kg brambor
400 ml mléka
200 g tvarohu
200 g anglické slaniny nebo šunky
3 cibule
2 lžičky soli
2-3 vejce
mletý černý pepř
trochu muškátového oříšku (anebo kopr)
50 ml oleje
Kuřecí prsa 300 - 400 g (pokud se rozhodnete pro tuto variantu)

Postup

1. Cibuli jemně nakrájíme, osmažíme ji na oleji, 1/3 necháme stranou
2. Kuřecí maso nakrájíme na proužky, orestujeme na pánvičce cca 8 minut do měkka, osolíme, opepříme
3. Brambory oloupeme a jemně nastroháme (menší část lze nahrubo), smícháme s tvarohem, přidáme smaženou cibuli, anglickou slaninu, koření. Zalijeme tenkým pramínkem horkého, ale ne vařícího mléka. Promícháme s rozšlehanými vejci. Pevnější hmoty dosáhneme přidáním dvou lžic mouky, ale není to nutné
4. Polovinu vyrovnejte do předem vymazaného pekáče. Na tuto vrstvu přijde kuřecí maso, na ní zbylou směs. Pečte v předehřáté troubě na 180°C asi 1 hod.
5. Podávejte s kysanou smetanou a smaženou cibulkou (případně slaninou), na jaře a v létě s jogurtovou omáčkou s bylinkami.

A na závěr - Skanaus, což znamená v litevštině Dobrou chuť!

Alexandra Merunková

Město Mníšek pod Brdy
a římskokatolická farnost Mníšek pod Brdy
Vás zvou k online sledování přenosu v neděli

4. 4. 2021
od 16 hodin
z kostela sv. Václava v Mníšku pod Brdy

**Velikonoční
koncert
rodiny Kopeckých**

Ondřej, Veronika, Klára, Barbora, Magdalena, Kristina a Miriam
– housle, violoncello, klarinet, lesní roh, zobcová flétna, zpěv
(v různých kombinacích)

Během koncertu zazní skladby:
G. F. Händela, H. Purcella, A. Vivaldiho
a V. Kopecké

  mnisekpodbrdy
nebo **bit.ly/**
KoncertyMnisek

www.mnisek.cz

**Mníšek
pod Brdy**

FARNOST MNÍŠEK P. B. & OÁZA
ZVOU SRDEČNĚ VŠECHNY DĚTI
OD 6 DO 15 LET
NA

FARNÍ TÁBOR
S PŘÍBĚHEM

PROŽIJTE S NÁMI TÝDEN V JINÉ DOBĚ,
POZNEJTE PŘÍBĚH JEDNOHO SVATÉHO
NA VLASTNÍ KŮŽI PŘÍMO S NÍM
A ZAŽIJTE PŘÍMOM PLNO ZÁBAVY
V RODINNÉM KOLEKTIVU :)

21. - 28. 8. 2021
DCŽM Ktiš

KONTAKT PRO VÍCE INFORMACÍ:
JÍŘINA ROMOVÁ | 725 815 761
KESTRANY@CENTRUM.CZ

Stopy – Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: Daniela Feltová, Zdena Lacková, Alexandra Merunková, Karolína Peroutková, Libor Kálmán,
p. Jan Dlouhý; Sazba: Šimon Horyna